

νῆρχισε νὰ κτυπᾷ. Ἀπάντησις καμιμία. Σιγή νεκρική. Ἐξανακτύπησε. Τίποτε. Ἐπανέλαβε τὸ πείραμα· ἡ αὐτὴ σιωπή. Τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

— Θ' ἀνοιξῆς τὸ λοιπό, μωρὲ γουρονομύτη; Κουρταλῶ δυὸς ὕδρες! Ἐκατάλαβες πῶς κουρταλῶ δυὸς ὕδρες;

Μία χονδρὴ ἀνδρικὴ φωνὴ ἀπήντησε ἀπὸ μέσα:

— Νέμα, μωρέ! Νέμα βόντα, νέμα κοκόσκα, νέμα χλέκ, νέμα βίνο, νέμα χίτσ, μωρέ! Ἀσκέρ τσόκ, μωρέ, καλαμπαλίκ!...

— Τί λιές, μωρὲ γουρονομύτη! ἀ δὰ καταλαβαίνω τί λιές...

— Νέμα, μωρέ!

— Τί αἴμα κι' αἴμα, μωρέ. Αἴμα νὰ σὲ κόψῃ ποῦ νάμπη ὁ διάλογος μέσα σου! Τὸ αἴμα μας χύνουμε μεῖς γιὰ νὰ σᾶς λευθερώσουμε. Ὁ τσόγιες, τόπος ποῦ κάνουνε καὶ πόλεμο γιὰ νὰ τὸν ἐπάρουνε! Δὲ βρίσκεις οὕτε μιὰ παδέλα νὰ βράσῃς ἔνα μπρόκολο. "Ανοιξε, μωρὲ χωριάτη, ποῦ κουρταλῶ. "Ανοιξε, μωρέ, ποῦ πιάνεις μὲ τὰ χέρια σου τὴς πατοῦσες

σου καὶ նστερα εἰς τὴν ώτη σου, Γούργαρε, χωριάτη, ἄτιμε ἄνθρωπε! Ποῦ ὅθε νὰ πάς, μωρέ, στὸ Τζάντε, ἵς ὅποιο χωρίο, θὰ βρῆς, τεά, μία θύρα ἀνοιχτὴ καὶ μία παδέλα νὰ βράσῃς ἔνα λάχανο! "Ανοιξε, μωρέ, ποῦ ὅλο προσειές ἔχεις τσὴ ἄτζες σου, χωριάτη, προσειές δεμένες μὲ σπάους, ποῦ νάμπη ὁ διάλογος μέσα σου...

"Επὶ τέλους ἡ πόρτα ἀνοιξε πρὸς δυστυχίαν ἐμοῦ, ὁ ὅποιος ἔγασα μίαν ἀπόλαυσιν. Ὁ Ζακυνθινός, βιαζόμενος νὰ βράσῃ τὸ λάχανό του, ἄφησε ἡμιτελές τὸ πορτραῖτο τοῦ Μακεδόνος χωριοῦ, τὸ ὅποιον ἐπρομηνύετο θαυμάσιον.

Σ. ΜΕΛΑΣ

Eἰς κάποιον κομπάζοντα ἐπὶ πατραγαθίᾳ

ΣΑΝ ἡρωας κοκορεύεσαι στὴ δόξα τοῦ μπαμπᾶ σου!

Ἄληθεια, εἶνε ἡρωϊσμὸς νὰ φέρνης τ' ὄνομά σου...

ΣΑΤΑΝΑΣ

